

Sygn. akt III AUa 1197/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska (spr.)

SSA Janina Kacprzak

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. w Ł.

sprawy **M. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniu

na skutek apelacji M. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 marca 2015 r. sygn. akt VIII U 3520/14

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1197/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie art. 83 ust. 1 w związku z art.6 ust.1 pkt 5, art.8 ust.6 pkt 1, art. 12 ust.1, art.13 pkt 4, art.18 ust.8, art.18 a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 58 § 2 k.c. stwierdził, że M. C. - jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30 % kwoty przeciętnego wynagrodzenia - nie podlega od 16 grudnia 2013 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że M. C. faktycznie nie wykonywała działalności gospodarczej, a jej zgłoszenie miało na celu jedynie uzyskanie ochrony ubezpieczeniowej, o czym świadczą: krótkotrwałość okresu opłacania składek, brak przekonywujących dowodów wykonywania działalności, zadeklarowanie wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne nie uzasadnione uzyskiwanymi z działalności dochodami.

W odwołaniu od tej decyzji M. C. wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego. Wskazała, że uzyskiwała dochody z prowadzonej działalności gospodarczej w lutym 230 zł, kwietniu 250 zł, maju 600 zł, w lipcu 960 zł. Zdaniem odwołującej prawo polskie nie zakazuje prowadzenia działalności gospodarczej przez kobiety w ciąży.

Zaskarżonym wyrokiem z 30 marca (...). Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że M. C., urodzona (...), z wykształcenia jest technikiem handlowcem. Jako datę rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej pod firmą (...) odwołująca wskazała 12 grudnia 2013 r. określając jako główny przedmiot działalności - sprzedaż detaliczną prowadzoną przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet.

M. C. w dniu 16 grudnia 2013 r. dokonała zgłoszenia swojej osoby do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowych i wypadkowego oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego (deklarując podstawę wymiaru składek w wysokości 247,74 zł), a od 1 stycznia 2014 r. deklarując podstawy wymiaru składek w maksymalnej wysokości dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą (tj. 9.365zł – 250 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, a na ubezpieczenie zdrowotne od podstawy wymiaru wynoszącej 3.004,48 zł). Za marzec 2014 r. M. C. deklarowała i naliczyła składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe od podstawy wymiaru składek wynoszącej 6.948,23 zł, a na ubezpieczenie zdrowotne od podstawy wymiaru składek wynoszącej 3.004,48 zł. Za kwiecień i maj 2014 r. M. C. deklarowała i naliczyła składki na ubezpieczenia społeczne od podstawy wymiaru składek wynoszącej 0,00 zł, a na ubezpieczenie zdrowotne od podstawy wymiaru wynoszącej 3.004,48 zł.

M. C. rozlicza się wobec Urzędu Skarbowego na zasadach ryczałtu ewidencjonowanego według stawki ryczałtowej 3%. W związku z prowadzoną działalnością osiągała następujące przychody:

- grudzień 2013 r. – 0,00 zł
- styczeń 2014 r. – 150,00 zł
- luty 2014 r.- 230,00 zł
- marzec 2014 r.- 0,00 zł
- kwiecień 2014 r. – 250,00 zł
- maj 2014 – 600,00 zł

Z informacji o przychodach M. C. (PIT 28A) wynika, że w 2013r. z tytułu działalności gospodarczej nie osiągnęła przychodów, zaś w 2014r. osiągnęła przychód w wysokości 7 620,00 zł.

M. C. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej będąc w szóstym miesiącu ciąży.

Działalność M. C. polega na sprzedaży rzeczy, głównie mebli, za pośrednictwem serwisów internetowych: F. oraz Allegro. Towar do Polski przywożony jest z Holandii przez jej męża i pochodzi z tzw. wystawek, tj. wystawianych przed posesjami niepotrzebnych rzeczy. Ponadto odwołująca dokonuje zakupu części towaru w Holandii (zakup filizanek).

Przed porodem M. C. wpłaciła 3 składki na ubezpieczenia społeczne w najwyższej kwocie z odszkodowania uzyskanego w związku z wypadkiem samochodowym. Ponadto zarobki jej męża pozwalały na określenie podstawy wymiaru składek w takiej wysokości. W chwili obecnej M. C. utrzymuje się z pieniędzy, które otrzymuje w związku z odszkodowaniem oraz z pensji męża.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie M. C. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż brak jest podstaw do przyjęcia, iż czynności, których dokonywała odwołująca się, mogą zostać zakwalifikowane jako prowadzenie działalności gospodarczej.

Przywołując treść art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust.6 pkt 1 i art. 11 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art.2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej Sąd wskazał, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopaliny ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Zdaniem Sądu Okręgowego, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż odwołująca się faktycznie nie wykonywała działalności gospodarczej. M. C. podejmowała pewne czynności, dokonała sprzedaży kilku rzeczy, co przyniosło jej pewien przychód, ale nie mogą zostać one zakwalifikowane jako prowadzenie przez nią działalności gospodarczej. Podniósł, że odwołująca nie przedstawiła wystarczających dowodów wskazujących, że prowadzona przez nią działalność gospodarcza przynosiła dochód, a złożony przez nią dokument w postaci zeznania podatkowego za 2014 r. wskazuje jedynie przychód.

Sąd wskazał, że zarobkowy charakter działalności stanowi podstawową, konstytutywną cechę działalności gospodarczej. Dana działalność jest zarobkowa, jeżeli jest prowadzona w celu osiągnięcia dochodu ("zarobku") - rozumianego jako nadwyżka przychodów nad nakładami (kosztami) tej działalności. Brak przedmiotowej cechy przesądza, iż w danym przypadku nie można mówić o działalności gospodarczej. Sąd podkreślił, że dla uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej. Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły jest rozumiana jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności. Przyjmuje się zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres czasu, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Nie uznaje się więc za działalność gospodarczą działalności okresowej i sporadycznej. Niewątpliwie w ocenie, czy były podejmowane czynności zmierzające bezpośrednio do prowadzenia działalności gospodarczej, należy uwzględniać wszelkie okoliczności sprawy, w tym także zamiar osoby prowadzącej działalność gospodarczą. W przedmiotowej sprawie organ rentowy wskazał, że M. C. zarejestrowała działalność gospodarczą jedynie w celu zgłoszenia z tego tytułu do ubezpieczeń społecznych z wysoką podstawą składek i skorzystania w związku z tym z wyższych świadczeń z ubezpieczenia w związku z ciążą.

Sąd I instancji podkreślił, że odwołująca się rozpoczęła działalność gospodarczą będąc w zaawansowanej ciąży, która co prawda nie wykluczała możliwości prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, jednakże całokształt materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, że jedynym jej celem było uzyskanie ochrony ubezpieczeniowej. Do takiego stwierdzenia prowadzi fakt, że M. C. określiła podstawę wymiaru składek w maksymalnym wymiarze. Zdaniem Sądu, określenie wysokości podstawy wymiaru składek nie może być oderwane od rzeczywistości, a tym bardziej oparte jedynie na przewidywaniach czy też oczekiwaniach. Wydaje się czymś niezrozumiałym, że osoba, która decyduje się rozpocząć działalność gospodarczą przyjmuje na siebie zobowiązanie opłacania składek w maksymalnej wysokości. Prowadzenie działalności niesie ze sobą ryzyko, że może ona nie przynieść spodziewanych korzyści, a zatem przedsiębiorca na początku swojej działalności minimalizuje ryzyko niż dodatkowo zwiększa swoje zobowiązania.

Biorąc pod uwagę kwoty, jakie uzyskiwała odwołująca się ze sprzedaży oraz wysokość składki, jaką musiała opłacać od maksymalnej podstawy wymiaru (tj. około 3 tysięcy złotych), nie można – zdaniem tego Sądu - uznać, że jej działalność była zarobkowa, a zatem działalność ta nie spełniała jednej z podstawowych przesłanek decydujących o uznaniu danej działalności za działalność gospodarczą. Brak przedmiotowej cechy przesądza, iż w danym przypadku nie można mówić o działalności gospodarczej.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy uznał, iż zaskarżona decyzja odpowiada prawu i dlatego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie oddalił.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła M. C., zarzucając:

- błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na treść wyroku, polegające na przyjęciu, że odwołująca nie prowadziła działalności gospodarczej,
- naruszenie przepisów prawa procesowego, art. 233 § 1 k.p.c., poprzez uznanie za wiarygodne ustaleń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie prowadzenia działalności dla pozoru.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rzetelną i poprawną analizę zasad prowadzenia działalności gospodarczej opodatkowanej ryczałtem i przyznanie prawa do zasiłku macierzyńskiego.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że prowadzi działalność gospodarczą opodatkowaną w formie ryczałtu a zatem - stosownie do przepisów ustawy z 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne - nie ewidencjonuje poniesionych kosztów a jedynie przychody. Dlatego chybiony jest zarzut Sądu Okręgowego, że odwołująca przedstawiła tylko dokumenty wskazujące osiągnięty przychód a nie wykazała, że prowadzona działalność przynosiła dochód. Podniosła, że działalność gospodarcza wcale nie musi przynosić dochodu a decydujące może być tylko prowadzenie w tym celu. Wskazała też, że składka na ubezpieczenia chorobowe w przypadku prowadzenia działalności gospodarczej jest deklarowana w wysokości dowolnej, byleby tylko mieściła się w ustawowym przedziale 60%-250% podstawy wymiaru. Tym samym, zdaniem skarżącej, podważanie tego, co jest dobrowolne i jest suwerenną decyzją osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą oraz wniesienie w sytuację finansową skarżącej i pouczanie, że przyjmuje na siebie zbyt duże ryzyko, jest nieuprawnione i kłóci się z zasadą wyrażoną w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Wskazała nadto, że w pierwszych okresach działalności zwłaszcza handlowej najpierw ponosi się koszty (nakłady), których w przypadku skarżącej nie ewidencjonuje się, a później stopniowo odzyskuje się je poprzez sprzedaż.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna, bowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Przede wszystkim należy zauważyć, że skarżąca, zarzucając Sądowi I instancji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, w istocie przedstawia własny stan faktyczny zbudowany na tych samych dowodach, na których wyrokował Sąd Okręgowy. Zarzuty apelacji sprowadzają się zaś do dokonanej przez ten Sąd oceny podjętych przez skarżącą w okresie od 16 grudnia 2013r. działań jako działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j.: Dz. U. z 2013r., poz. 672 z późn. zm.). Sąd Apelacyjny po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zebrany w sprawie podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego, czy M. C. od dnia 16 grudnia 2013r. faktycznie rozpoczęła i prowadziła zgłoszoną pozarolniczą działalność gospodarczą, a w konsekwencji podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tego tytułu. Należy w tym miejscu podkreślić, że formalne zarejestrowanie lub wyrejestrowanie działalności gospodarczej ma znaczenie w sferze dowodowej, lecz samo w sobie nie przesądza podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, gdyż decydujące znaczenie dla istnienia tego obowiązku ma faktyczne prowadzenie działalności, a nie posiadanie uprawnień do jej prowadzenia (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1990 r., III UZP 21/90, OSP 1991 nr 7-8, poz. 172, wyrok z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, niepublikowany). Rozpoczęcie działalności gospodarczej i faktyczne jej wykonywanie nie polega na zgłoszeniu tej działalności do ewidencji, lecz na podjęciu czynności mieszczących się w ustawowej definicji działalności gospodarczej.

Działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 2 w/w ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W orzecznictwie przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej są: zawodowy (a więc stały) charakter, związana z nią powtarzalność podejmowanych działań, podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania i uczestnictwo w obrocie gospodarczym. Dla uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej. Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły jest rozumiana jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności. Przyjmuje się zatem, że

działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres czasu, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Nie uznaje się więc za działalność gospodarczą działalności okresowej i sporadycznej.

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, by podejmowane przez skarżącą od grudnia 2013r. działania miały charakter działań zawodowych, podejmowane były w sposób ciągły, zorganizowany i planowy, a racjonalność gospodarowania przejawiała się efektami ekonomicznymi. I tak skarżąca w żaden sposób nie wykazała, by istotnie w spornym okresie w ramach zaewidencjonowanej działalności gospodarczej pod firmą (...) dokonała sprzedaży towarów nabytych czy też pozyskanych z „wystawek” w Holandii. W szczególności nie wykazała, by uruchomiła profil firmy w serwisie społecznościowym F. bądź też sklep internetowy na (...) handlowej (...), czy też by posiadała stronę internetową, za pośrednictwem której mogłaby przedstawiać ofertę swojej firmy i prowadzić sprzedaż. Poza dokumentami wewnętrznymi, jakie sama sporządziła, nie przedstawiła jakichkolwiek materialnych dowodów dokonania sprzedaży za pośrednictwem internetu, np. potwierdzenia zamieszczenia przez nią oferty sprzedażowej na portalach internetowych, korespondencji z potencjalnymi klientami, czy też potwierdzenia wysyłki sprzedanego towaru, dowodów uzyskania zapłaty za sprzedany towar, faktur itp. Złożone przez odwołującą się w toku postępowania odwoławczego 6 sztuk paragonów fiskalnych, opiewających na kwoty od 4,50 euro do 25 euro, a dotyczących zakupu w Holandii drobnych artykułów gospodarstwa domowego o wartości od 0,35 euro do 25 euro nie świadczą, zdaniem Sądu Apelacyjnego, że zostały one nabyte przez skarżącą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Nie wykazała ona bowiem, by wystawiła te przedmioty na sprzedaż i uzyskała za nie zapłatę. Nawet zresztą gdyby przyjąć, że dokonała ona sprzedaży filiżanek zakupionych w Holandii, to taka jednorazowa sprzedaż nie stanowi o wykonywaniu działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodzić się trzeba także z Sądem I instancji, że rozmiar działań, jakie odwołująca się podjęła po zarejestrowaniu działalności, nie mógł dać podstaw do założenia, iż osiągnie ona przychód uzasadniający wskazanie przez nią tak wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Co więcej, faktyczne przychody, jakie osiągnęła odwołująca w spornym okresie wskazują na to, że skarżącej po prostu nie stać było w rzeczywistości na opłacanie tak wysokich składek od zadeklarowanych przez nią dochodów jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą. Jak wynika ze złożonych przez odwołującą się dziennych zestawień faktur za okres od grudnia 2013r. do maja 2014r., w grudniu 2013r. nie miała ona żadnego obrotu, w styczniu 2014r. dokonała tylko jednej sprzedaży za kwotę 150zł, w lutym 2014r. odnotowała sprzedaż za kwotę łącznie 230zł, zaś w marcu 2014r. nie odnotowała żadnego obrotu. Nie ulega przy tym wątpliwości, że skarżąca, znając planowaną datę porodu, była świadoma, że ciężar opłacania składki poniesie przez krótki czas, do momentu urodzenia dziecka, co miało nastąpić za około trzy miesiące od zarejestrowania działalności, a później będzie mogła skorzystać z wysokich świadczeń w związku z macierzyństwem. Nie sposób też nie zauważyć, że odwołująca się do czasu rejestracji działalności gospodarczej nie była czynna zawodowo, nieracjonalne zatem wydaje się podjęcie przez nią tuż przed urodzeniem się dziecka, wymagającej znacznego zaangażowania działalności zawodowej polegającej na poszukiwaniu towarów (używanych mebli) w Holandii, sprowadzaniu ich do kraju i prowadzeniu ich sprzedaży.

Pozarolnicza działalność gospodarcza to zjawisko obiektywne, a zamiar prowadzenia takiej działalności uzewnętrznia się poprzez dokonywanie czynności faktycznych i prawnych o określonym charakterze. I to rzeczywisty charakter tych czynności, a nie subiektywne przekonanie płatnika czy organu, decyduje o tym, czy wykonywane przez daną osobę działania stanowią działalność gospodarczą. Wśród przesłanek ustawowych działalności gospodarczej ustawodawca wskazuje także na konieczność zachowania zarobkowego charakteru takiej działalności. Dla spełnienia tej przesłanki konieczne jest, aby podejmowane działania miały przymiot racjonalności, także ekonomicznej. Na powyższe zwrócono też uwagę w judykaturze, w szczególności w wyroku z 12 grudnia 2014r. w sprawie III AUa 878/14 Sąd Apelacyjny w Białymstoku stwierdził, że jedyną okolicznością uzasadniającą podjęcie i prowadzenie działalności, w płaszczyźnie jej zarobkowego charakteru, nie może być chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych, albowiem świadczenia są tu elementem wtórnym. Aprobując wskazany pogląd należy zgodzić się, że nie ma spełnienia przesłanki zarobkowego charakteru podejmowanych czynności, gdy strona jedynie pozoruje taką działalność w sytuacji, gdy nie ma to

jakiegokolwiek racjonalności poza perspektywą nabycia świadczeń z ubezpieczenia społecznego, po uprzednim wejściu do systemu pod pozorem prowadzenia działalności gospodarczej. O zarobkowym charakterze działalności musi także przesądzać kryterium obiektywne. W świetle powyższego, dana działalność jest zarobkową, jeżeli jest prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku) rozumianego jako nadwyżka przychodu nad poniesionymi kosztami. Wymaganie to spełnione jest wówczas, gdy działalność gospodarcza realizowana jest poprzez odpłatne (ekwiwalentne) świadczenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 18.10.2011r., III UK 43/11).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne pozwalają na zanegowanie zarobkowego charakteru podejmowanych przez skarżącą czynności i w konsekwencji na obalenie domniemania wynikającego z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wykazany przez skarżącą przychód z zarejestrowanej działalności gospodarczej w okresie objętym sporem, uzyskany ze sporadycznej sprzedaży drobnych artykułów o niewielkiej wartości, nie świadczy – wbrew twierdzeniom skarżącej – o zarobkowym, zorganizowanym i ciągłym charakterze działalności gospodarczej. Złożone przez skarżącą w toku postępowania apelacyjnego dowody w postaci dokumentów PIT-28 i 28/A za lata 2014 i 2015 oraz umowy najmu pomieszczeń magazynowych z 11 lutego 2016r., pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, gdyż dotyczą zdarzeń późniejszych, zaistniałych już po wydaniu zaskarżonej decyzji, mocą której zakwestionowano faktyczne prowadzenie przez skarżącą pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 16 grudnia 2013r.

W świetle powyższych okoliczności, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie doszło do naruszenia zaskarżonym wyrokiem prawa materialnego ani procesowego, w tym zasady swobodnej oceny dowodów. Normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655). Sąd Okręgowy rozpoznając odwołanie skarżącej przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe, a zgromadzone w toku tego postępowania dowody z dokumentów oraz zeznań odwołującej się poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie, nie naruszając granic ich swobodnej oceny. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób uznać, że podejmowana przez skarżącą od 16 grudnia 2013r. aktywność była działalnością gospodarczą skutkującą powstaniem ubezpieczenia społecznego. Dla oceny skutków materialno-prawnych zgłoszenia rozpoczęcia działalności gospodarczej istotny jest nie tyle formalnie rozumiany status przedsiębiorcy, co faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż zaskarżony wyrok oparty został na niewadliwych ustaleniach faktycznych i jest zgodny z prawem, a apelacja jako nie zawierająca usprawiedliwionych zarzutów na zasadzie art. 385 k.p.c. podległa oddaleniu.